

# MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 19.

15. oktober 1939.

11. årgang.

## FRA ARBEIDET I ARGENTINA.

Brev fra Berger N. Johnsen.

Embarcacion, august 1938.

Kjære bror!

Fikk ditt brev medens jeg var på hospitalet. Mange takk for samme og innlagt check på kr. 350.00. Gud lønner enhver giver for alt i Jesu navn. Jeg har hatt et halvferdig brev liggende her, men skal heller sende det senere. (Stoff til bladet antagelig.)

Har jo gått her og vært skrall lengere tid, men arbeidet og stått i alle dager som en mann med god helbred. Mitt legeme er blitt stadig svakere. Nå har min datter Miriam vært på hospital- og sykepleieskole en lengere tid og jeg reiste dit hvor hun er. Jeg snakket da med overlægen og oversøsteren der. Hospitalet drives av Standard Oil Company og er etter amerikansk mønster, så det er svært fint og godt der. Når de så hørte om hvordan min mave var så trodde de sikkert at de kunne hjelpe meg. Jeg reiste så heim en tur og så tilbake og ble undersøkt. Min mave var aldeles ødelagt og det var noen snylttere som ødelagte de røde blodlegeme og de utbredte seg i hele kroppen. Jeg fikk noen piller og innsprøytning og etter 24 timers løp kunne jeg fordøye melk, egg, smør og frukt og mye annet som jeg ikke har kunnet spise siden jeg var i Norge. Jeg har levet nesten på bare vann og brød lenge, så det er ikke unormalt at mitt legeme sviktet. Ble også undersøkt og røntgenfotografert og mine lunger er ikke bra. Doktoren sa jeg var for trett og måtte hvile hvis jeg skulle leve noen tid. Men tok jeg med ro kunne jeg få mange ar-

beidsår til mente han. De rådet meg til å reise til Cordoba for der er det god luft og klima. Han sa at han hadde aldri sett noen rettere slik her. Nå har vi besluttet oss til å ta oss noe ro denne sommer og reise til Cordoba, hvis Gud gir midler dertil.

Min hustru er også utslitt og trenger hvile like godt som jeg.

Min andre datter tenker også på å lære sykepleie. Hvis hun blir antatt begynner hun i oktober. Benjamin tar vi med oss. Arbeidet her kommer til å hvile på vår eldstebror og medhjelper i menigheten og en ung mann som vi har her blir organist. Han er mye musikalsk og vil bli bedre enn jeg til å spille. Han har også en vakker stemme. Har også flere her nå som kan delta med preken. Her er et stort arbeid og må Gud gi oss hvile. For min egen del tror jeg ikke jeg klarer det norske klimaet mere. Husk jeg har vært her i 29 år. I dag er det akkurat 29 år siden jeg kom til Argentina.

Nå har regjeringa nettopp nektet misjonærene på engelske stasjoner å fortsette arbeidet. Det var de mest lovende steder de hadde. Den ene var blant Toba og den andre blant Pilogas stammen. (De samme som Kaleb Hansen arbeidet blant. Han måtte også oppgi det).

Vårt arbeid har jo stått godt i statens øyne og særskilt fordi vi lærte indianerne spansk, og det har vært sett på med velvilje at vi oppdrog indianerne til å være renslige. Allikevel må vi se den ting i øynene at tiden kanskje er nær når det blir vanskelig å drive misjonsarbeide.

Jeg vil så gjerne gjøre mitt til at indianerne får høre evangeliet og de dager jeg har igjen på jorden vil jeg bruke i denne tjeneste.

Det har vært venner som har stått trofast med oss, særlig enkeltpersoner, som har ofret over evne for å holde dette arbeid gående. Hvis en falt fra, reiste Gud opp en ny, og slik har dette arbeid stadig gått fram. I de senere år har Gud særlig velsignet underbart. De innfødte offerer også stadig og det er en god hjelp.

Broderhilsen.

Berger N. Johnsen.

\*

Ovenstående er et utdrag av et privatbrev fra broder Johnsen. Som vennene ser trenger han nå hvile. Det er jo et under at han har holdt ut i disse mange år, syk og nedbrutt. Ofte har han vært ved dødens port, men Gud har grepet inn og reist ham opp igjen. Husk, 29 år i Argentinas klima og ofte under vanskelige arbeidsforhold tar på et menneskelegeme.

Når han nå må hvile og arbeidet jo samtidig må gå sin gang trenges det naturligvis mere midler. Vi håper dere gjør hva dere kan for å støtte ham.

Det er uten tvil den beste måte man kan bruke sine midler på nå å bruke dem til å holde misjonsarbeidet gående. Snart er det natt da ingen kan arbeide.

Send midlene til undertegnede og de blir sendt broder Johnsen.

Broderhilsen.

G. Iversen,  
Postboks 52, Sarpsborg.

Når jeg står iferd med å gjøre noe, begynner jeg aldri før jeg har fått visshet om tre ting:

1. Vil Gud at dette skal gjøres?
2. Vil Gud at det skal gjøres av meg?
3. Vil Han ha gjort det nå?

Georg Müller.

# Fra China.

## FJELDS MISJONSFELT.

Langhus 29. sept. 1939.

Kjære venner i Kristus Jesus.

Nåde og fred!

«Og min Gud skal etter sin rikdom fylle all eders trang i herlighet i Kristus Jesus.»

Da det er en tid siden vi hørte fra arbeidet i Pai Hsiang Hsien, var det med takknemlighet til Gud vi mottok brev fra broder Nilsson, som etter å ha samtalt med søstrene Dørum og Karlson har flyttet til Pai Hsiang Hsien.

De skrev jo om det til oss i vår, og selvfølgelig var vi også glade for at Herren la det slik til rette at broderen kunne arbeide sammen med kineserne der, etter den nåde og kraft som Gud gav ham. Den første del av brevet er skrevet fra Peiping den 25. juli, og jeg vil bare hitsette noen korte utdrag.

«Da jeg fikk eders svar at jeg var velkommen til å arbeid i Pai Hsiang Hsien, og kunne få bo på misjonsstasjonen var jeg mye takknemlig. Nå skriver jeg for først å få takke dere for denne vennlighet at jeg får være på deres stasjon for å der virke det verk som Gud har lagt på meg. Jeg tenkte at kanskje det interesserte dere å høre litt fra Pai Hsian, og arbeidet der også.

At forholdene har forandret seg siden dere reiste sier seg selv. Krigen har ikke gått sporrøst forbi; men Herren er den samme, Haleluja! Han våker over sitt verk. Jeg har sett mange kinesere som virkelig har fått gjort opplevelser med sin Gud, just under disse vanskelige tider, og jeg vet Gud virker. Det er åpne dører der det før har vært stengt, og det kjennes så åpent og herlig å være ute i landsbyene og forkynde evangeliet. I flere byer (landsbyer) syd for Pai Hsiang Hsien, har de kristne selv gjort istand steder for å samles til møter, og de ber oss å komme så ofte som mulig. Særlig i Pang Tsun har de hatt det godt på møtene, men også i Leang Tsun, og Ho Chuang og et par andre byer virker Gud. Jeg tror at det som behøves er at de som tror på Jesus holder ut i bønn. Der vinnes nok flere sjeler i bønnekroken enn på ta-

lerstolen. Husene har ikke lidd så stor skade. Av møblene vet jeg ikke hva som er borte, men her er noen igjen, så det er jo en del å ordne med. Håper å få stanse her den nærmeste tid, så lenge Herren vil.»

Senere skrevet innlagt i samme brev og datert 1. sept., skriver han:

«Jeg kom til å stanse i Peiping en hel måned lenger enn jeg tenkte; for der gikk intet tog på grunn av oversvømmelse, men endelig er jeg tilbake. På grunn av oversvømmelsen står mye land under vann, så det blir nok nød blant folket. Her på stasjonen er alt som før. I dag på møte var der mer enn alminnelig med folk, og

det ser ut som vi får noen barn til søndagsskolen.

Har vært tilbake en ukes tid og har det travelt med å ordne forskjellig ting. Det er alt av nåde og jeg kjemper det som en stor forrett å få gjort noe for Ham som gjorde alt for meg.

\*

La oss fremdeles huske dem i våre bønner. Og når det bruser ute i verdenshavet i dag, så er det dyrebart at Herren har et folk som forkynder hans dyder som kalte oss fra mørket til sitt underfulle lys. Dette lyder også for de tusinder som er oppvokst i avguderiets mørke så Herren også av dem kan få utta seg et folk for sitt navns skyld.

Hjertelig hilsen, Guds faste grunnvoll står!

Eders

Jens Fjeld.

# Fra Finnmark.

Breivikbotn 30—9—39.

Da det nå er en hel tid siden jeg har latt høre fra meg; fikk jeg lyst atter å sende en liten hilsen fra det høye nord, til de mange lesere av «Misjonsrøsten».

Sommeren med sine mange stevner er atter forbi, og som alltid ellers, var det mye kjært å møte venner og få frydes sammen over vår felles store trofaste frelser.

Blant mye annet som gledet oss, fikk vi også i år hilse på tre nye vitner som akter å virke heroppe. Disse var: Kristiansen og frue fra Drammen, og søster Edit Olsen fra Bergen. Herren velsigne dem. Det var kjært å møtes og være sammen på stevnene, men da feltet er så stort, måtte vi snart skilles. Herren som har sendt dem vil sikkerlig bruke dem alle. Markene er jo hvite til høsten også når det gjelder Nord-Norge.

Sommeren i år har vært kald, og mye kort. Når dette skrives, ligger allerede sneen temmelig høyt over alt. Høsten kom usedvanlig tidlig, enkelte steder sees fremdeles høyhesjerne stående fulle av høy (eller grønnsaker).

Den store snemasse som allerede er falt, vil sikkerlig bringe store tap for enkelte av beboerne, idet at mange

fremdeles hadde sauene på fjellet; disse ansees nok nå for tapt.

Krigens alarmerende rykter og forferdelse har nok skaket folket her nord, opp endel, men den innerlige bønnetrang og søken etter Herren som merkedes ved forrige krigsutbrudd i 1914, finner vi dessverre lite av nå. Folket ser nok den truende nød som krigen sansynlig vil bringe, men kunne få søker hen til Herren for å finne ly for tid og evighet. Noen lysglimt i form av lengsel etter Gud merkes dog, og dette takker vi Gud for. Den som hungrer og tørster etter rettferdighet har Herren sagt, skal mettes.

Tross de vanskeligheter som rasjonaleringen, med kortsystemet m. m. fører med seg, — særlig for de som reiser, — vil dog samtlige vitner bli på post, og fortsette med å bringe ut det glade budskap.

Tiden heretter er muligens kortere, en mange aner, det gjelder derfor å benytte tiden medens dørene ennå er åpne.

Venner! Bed fremdeles for Nord-Norge og for de vitner som fremdeles står på murene. Etter som husholdningen nærmer seg sin avslutning, vil nok også alle vanskeligheter stige, og kampen mot ondskapens åndehær ta. La oss derfor enda mere være

# En motsagt „sekt“

«Men vi vil gjerne få høre av deg hva du mener; for om denne sekt er det oss vitterlig at den allesteds finner motsigelse. (Apgj. 28, 22).

Paulus er kommet til Rom som fan-  
Han har nå vært der i tre dager  
bogensien etter å gi en forklaring til  
brødre etter kjødet, (jødene)  
for han var kommet dit som så-  
hadde gjort at de første menn  
dem, var kalt sammen. Paulus  
sin forklaring. Han hadde ikke  
noe galt eller vondt. Ikke hadde  
gjort noe mot sitt folk, eller sine  
over gitt som fange i Romernes  
Da de hadde forhørt ham,  
de gjerne latt ham løs, fordi de  
fant noen dødssak mot ham. Men  
jødene satte seg imot det, ble han  
til å innanke sin sak for keiseren,  
for var han nå kommet til Rom.  
likevel, han hadde intet klagemål  
sitt folk; for det var for Israels  
skyld han bar fangelenker. Is-  
håp er, og var: *Jesus Kristus!*  
bar han lenken for Jesu skyld.  
vi vet: Paulus' hele liv var inn-  
og grepet av dette ene: Følge  
hvor det går. Gå med Jesus,  
følge, forfølgelse, hån og forakt, ja  
i døden! Om dem som på den-  
måte hengir sitt liv til Gud, sier  
barnbarings bok: «— og de had-  
sitt liv kjærte like inntil dø-  
(Ap. 12, 11). Slik var det med  
Paulus!

Hvilken ubeskrivelig, smertelig, uut-  
delig prøvelse, måtte det allikevel  
være for ham, når det gjaldt hans  
folks motstand og forakt, like-  
ghet og forfølgelse mot evangeliet  
Jesus. Hvorledes de i sin blind-  
og vantro kjempet mot ham som  
sendte til verden. Han, hvis  
verklighet var så stor, at korset med

hinannen i forbønnens tjeneste.  
hører bønn, og Jesus Kristus  
den samme, selv om bjerge rek-  
havets hjerte. (Salm. 46, 2).  
tilsist en kjær hilsen til alle  
«lesere» fjernt og nær med  
62, 1—13.

eders i Jesus forbundne søsken-

Thea og Oskar Gamst.

all sin gru og smerte, valgte for å  
forlike oss med Gud. De forkastet sin  
Herre, sin redningsmann, de var mot-  
standere, bitre fiender av Jesus. Hva  
kjente ikke Paulus, når det gjaldt sitt  
folks stilling til Gud. Les Rom. 9,  
1—5.

Som han sier i kapitelet, Apgj. 28,  
hvorfra ovenstående skriftord er hen-  
tet, at Romerne ville etter å ha for-  
hørt ham, latt ham løs, men jødene  
satte seg imot. Altså hans eget folk.  
Hvorfor? De var motstandere av  
evangeliet. De tålte ikke forkynnelsen  
om Jesus, de var fordervet i sitt sinn,  
forherdet og ubøyelige. En forferde-  
lig stilling å være i!

Disse jøder, som nå Paulus hadde  
kalt sammen etter å være kommet til  
Rom, hadde heller ikke hørt noe galt  
eller ondt om ham. Men de hadde  
nok hørt om Jesus, og fått rede på at  
Paulus trodde på ham og de lurte nå  
på, om det ikke også var Paulus egen  
mening at denne «sekt» overalt fant  
motsigelse. Og de ville med andre  
ord si til ham: Selv om ikke du har  
gjort noe galt, eller ondt som fortje-  
ner fangenskap, så må du allikevel  
vite at «sekten» du tilhører, læren du  
har, troen på Jesus møter motstand  
overalt og du kan derfor ikke vente  
det annerledes så lenge du vil være  
med i denne «sekta». Det var slik for  
jødene, at de anså Jesu lære som en  
avvikelse fra jødedommen. Derfor  
betraktet de hans lære som noe lavt,  
noe villfarende. Således kalte de hans  
etterfølgere for «sektariske». Det er  
altså noe uverdigt, noe meningsløst og  
mindre verdifullt. Slik så man saken  
dengang, og slik sees den av mange  
idag. Følgen var og er: Motsigelse,  
forfølgelse, hån og spott. Men Gud  
skje takk, Herrens verk går fram!  
Stadig fram. Ingen makt kan hindre  
hans virke. Dog, det er vitterlig at  
denne «sekt» overalt finner motsigel-  
se.

Vi er dog klar over at det er ab-  
solutt feil å kalle Jesu Kristi venner  
for en «sekt», for de som er virkelig  
Kristne etter Guds ords betydning er  
de eneste folk på jord som har det  
eneste rette og er således på ingen  
måte sekteriske; men tjener Gud i  
ånd og sannhet. Men er det ikke slik:  
Mere et menneske vil hengi seg til

Gud og etterfølge og oppleve hans ord,  
mere sekterisk mener man en er.  
Derimot, hvis man er verdsligsinnet  
og lever og handler som folk flest, da  
synes ikke folk det er så ille. Men  
når man tror, handler etter og for-  
kynner Guds ord som det står, da reg-  
nes man for sekterisk, og motsigelse  
følger.

Slik var det for Paulus og slik er  
det idag. Han forkynte Guds vei i  
sannhet, og tjente Gud deretter; men  
de kalte hans forkynnelse av evan-  
geliet for en «sekt-lære». (Apgj. 24,  
14).

Når der idag forkynnes at den som  
tror på Jesus skal døpes ifølge Mark.  
16, 16, Apgj. 8, 36—38 og andre ste-  
der, så regnes det for sekterisk. Men  
jeg tror at den der bruker noen annen  
dåp enn den Gud har bestemt må reg-  
nes for sekterisk.

Det samme er tilfelle når det gjel-  
der tungetale, likeså Guds krafts åpen-  
barelse til helbredelse av sjuke. Men  
vi må ikke glemme Jesu ord: «—  
de skal tale med tunger — på sju-  
ke skal de legge sine hender, og de  
skal bli helbredet.» (Mark. 16, 17—  
18). Det er altså Guddommeligt, det  
er Bibelsk og ikke «sekterisk».

Det er altså manglende Guds-kjenn-  
skap, og uvidenhet om hva Bibelen  
lærer som gjør at folk kaller dem der  
praktiserer Guds ord, for en «sekt».  
Den som således strider mot disse,  
strider mot Gud!

Josef Ruud.

Alle som tror, ser bestandig Guds  
ansikt, d. v. s. de er viss på at Gud  
er idel godhet, og at han ser på dem  
med barmhjertige øyne.

Luther.

Rettferdiggjørelse — en forandring  
av stilling, en ny stilling overfor  
Gud. Anger — en sinnets for-  
andring; et nytt sinn overfor  
Gud. Gjenfødelse — en forandring  
av naturen; et nytt hjerte for Gud, —  
Omvendelse — livsforvandling; et nytt  
liv for Gud. Helliggjørelse — en for-  
andring av tjeneste; atskillelse fra ver-  
den for Guds skyld. Herliggjørelse  
— en stedets forandring; et nytt for-  
hold til Gud.

D. L. Moody.

## MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartals slutt.

## Stoff til Vinterheftet

må sendes med engang nå hvis det skal komme med.

Vi må begynne arbeidet med en gang og stoffet må være innlevert i trykkeriet snarest.

## Hjertelig takk!

Det er flere som har sendt kontingent siden vi skrev forrige notis. Det er mye oppmuntrende.

Enda står dog mange tilrest og vi må begynne å sende regninger nå. Det er et arbeid som kunne spares og heller benytte tiden til å få gjort bedre arbeid med redaksjonen.

## Vinterheftet.

Det er mulig vi bare kommer med et lite hefte i år. Med det opplaget vi har er det helt umulig å koste på heftet så mye at det kan stilles ved siden av de flotte hefter og da får vi antagelig nøye oss med et mindre hefte i år.

# Arbeismuligheter og vanskeligheter i misjonsarbeidet.

Krigen mellom de europeiske stormakter England, Tyskland, Frankrike og Polen har skapt en helt ny stilling også når det gjelder den ytre misjons arbeid. Samtidig er vi i den stilling at folkene i flere land er åpne og villig stemt mot kristendommen.

Etter Polens erobring og deling mellom Russland og Tyskland er det antakelig helt slutt med evangelisk virksomhet i Polen. I den senere tid er det virket mye i Polen av forskjellige lands misjonærer og mange bibler og bibeldeler er utdelt der i de senere år.

Her er noen utdrag av forskjellige kilder som gir oss et lite innblikk i situasjonen nå:

To misjonærer, frkn. Idland og Normann, som arbeider for Det Norske Misjonsselskap i Syd-Afrika er blitt nektet innreisetilatelse. Det har ikke hendt før og man undersøker nå saken nærmere hos myndighetene og håper at innreisen vil kunne ordnes senere.

17 misjonærer fra Det Danske Misjonsselskap som skulle reist ut til Mansjuria i denne måned, har måttet utsette utreisen på grunn av krigen.

Som den eneste mulige reiserute antyder danskene veien over Amerika.

Dansk sudanmisjon har flere misjonærer som venter på å komme avsted. 2 av dem som var underveis til misjonsmarken, er blitt satt iland i Spania, da skipet ble kalt hjem.

7 av Kinaforbundets misjonærer står ferdig til å reise ut til Kina og Mansjuria. Disse må nå oppsette reisen på ubestemt tid. Man uttaler håpet om at det vil åpne seg muligheter for å komme østover gjennom Finnland og Russland.

Av det Norske Misjonsselskaps Misjonærer har frk. Rokke reist ut til Kina for 3. gang. Hun reiser over Amerika. På forespørsel av «Folkebladet», Sarpsborg, svarer sekretær

Riise bl. a.: angående arbeidsmulighetene på Det Norske Misjonsselskaps misjonsfelt i Hunan, Kina:

«De er strålende. Vi har aldri hatt slike muligheter som nettopp i denne krigsherjede tid. Evangeliet har en åpen dør hos befolkningen. Der kunne trenges mange fler arbeidere der ute. Det var nok det som drev frk. Rokke ut igjen og som fikk henne til å trosse farene.

Men på den annen side er det forferdelige tilstande nettopp på vårt misjonsfelt som nå er brennpunktet for krigsoperasjonene mellom japanere og kinesere. Vår misjonsstasjon i hovedstaden er som kjent herjet og ødelagt. Og ellers er det ikke godt å vite hvordan begivenhetene vil utarte, — hvor lenge vi får beholde adgangen til misjonsarbeid».

På spørsmål om Misjonsselskapets økonomi uttaler sekretær Riise at den senere tids begivenheter ikke har influert på misjonsgavene, de kommer som vanlig.

Angående risikoen ved utreisen uttaler sekretæren at det er nesten mer enn modig gjort. Det Norske Misjonsselskap kan naturligvis under de nåværende forhold ikke tilrå sine arbeidere å reise ut. Det er for risikabelt. Frk. Rokke reiste således på eget ansvar. Hun hadde allerede tidlig — før krigens utbrudd — bestemt utreisen. Det hele har imidlertid vært usikkert. Tross vanskene åpnet det seg allikevel anledning for frk. Rokke, og nå er hun som sagt på vei ut til Kina.

## Ulykkelige China.

I et brev fra en av Den Norske Misjonsallianses misjonærer i Kina meddeles at minst 10,000 mennesker er omkommet i Tientshien distriktet. 25—30,000 kvm. land er overskyldet, 120,000 hus er feiet bort eller styrtet sammen.

Noa  
love

«Har I a  
gjorde, da h  
hungrede, h  
var med ha  
gikk inn i G  
var ypperste  
brødene, so  
å ete, uten  
også dem s  
(Mark. 2, 2

Nød bryter alle  
ette ord lærer os  
et over at disipl  
sabbaten, da var d  
David's handli  
is påviste at det  
ndtagelse og at  
ordnet betydning  
ers og Persers

brytes, men at e  
ing fullt ut rettf  
på dem, likesom  
sed til forsvar fo  
aten, talte om  
sen som på sa  
byønn. Hva har  
et bokstavtrellde

men at det som  
loden i budet, o  
dette at: Sabb  
nskets skyld og  
sabbatens skyld.  
sin egen autorit  
lagen: «Så er  
erre også over  
du lovtrell og s  
at sabbaten og  
det indre gehalt  
sjel, men ånde

Denne Davids  
på loven og ku  
handling i Eder  
rets frukt, de  
også sin mann  
et en vesentlig  
og var åpenb  
den noensomh  
hadde alt hun  
ed var tvunger  
sle love. De  
David stilte si  
ene, ei heller

# Nød bryter alle lover.

«Har I aldri lest, hva David gjorde, da han var i nød og hungrede, han selv og de som var med ham, hvorledes han gikk inn i Guds hus, da Abjatar var yppersteprest, og åt skuebrødene, som ingen har lov til å ete, uten prestene, og gav også dem som var med ham. (Mark. 2, 25—26).

Nød bryter alle love. Det er hva dette ord lærer oss. Fariseerne knurret over at disiplene plukket aks på sabbaten, da var det at Jesus henviste til Davids handling til deres forsvar og påviste at det er ingen regel uten undtagelse og at disse bud av underordnet betydning ikke var som Medlers og Persers lov der ikke kunne brytes, men at en tilfeldig nødshandling fullt ut rettferdiggjorde et brudd på dem, likesom han også på et annet sted til forsvar for helbredelse på sabbaten, talte om når en okse eller et asen som på sabbatsdagen falt i en bynn. Hva han ville lære dem var at bokstavtrelldom ikke førte iram, men at det som var mere verdt var ånden i budet, og han pointerte med dette at: Sabbaten ble til for menneskets skyld og ikke mennesket for sabbatens skyld. Og erklærer endelig sin egen autoritet til å herske over dagen: «Så er da menneskesønnen herre også over sabbaten». Hør det du lovtrell og sabbatstrell som mener at sabbaten og de ytre bud er alt og det indre gehalt intet! Bokstaven slår tjeil, men ånden gjør levende.

Denne Davids handling var et brudd på loven og kunne i mye ligne Evas handling i Edens have, da hun tok av treets frukt, det forbudne tre, og gav også sin mann med seg. Og dog er det en vesentlig forskjell. Evas handling var åpenbar ulydighet mot Gud uten noensomhelst grunn herfor. Hun hadde alt hun behøvet i overflod. Da hun var tvungen av nøden. Nød bryter alle love. Det var ikke uriktig at David stilte sin hunger ved skuebrødene, ei heller for disiplene å plukke

aks på sabbaten når de hungret. Skuebrødene var når alt kom til alt kun brød og skulle spises opp allikevel.

Det ville være galt å trække på andres eiendom og grunn, men jeg leste om en bonde der pusset sin bulbiter på en mann der forliste utenfor hans eiendom og nå ikke så noen annen vei å komme fram på som å trække over eiendommen. Bonden ble idømt straff, for nød bryter alle love om ditt og mitt når det gjelder å gå over en eiendom. Esekias holdt påske som ikke var seremonielt ren etter loven, men den spesielle tilstand i Israel tvang ham dertil, og han bad: Herre den gode tilgive: Den blodsottige kvinne rørte ved Jesus kledebon enda det var strengt forbudt etter loven, men nøden tvang henne og hun erholdt ingen bebreidelse. Selv Jesus ble seremonielt besmittet ved å ta inn i tolderens hus, røre ved den spedalske osv. Men han som hadde gitt loven betenkte seg ikke å bryte den i så måte.

I. Når en sjel er i nød så spør han ikke så mye etter lov og rett, men han søker hjelp og redning.

En due som er forfulgt av høken spør ikke hvem som bor i klipperevnen, den iler inn. Jonatan dyppet sin stav i honningstrømmen og lesket sin tørre gane, i salig uvitenhet om det forbud Saul, hans strenge far, hadde gitt. En sjel der kommer i syndenød spør ikke så mye: Får jeg lov å komme til Kristus, men han spør: Si meg hvorledes jeg skal finne ham. Hvilken uhørt dristighet en fattig synder dog har. Den blinde Bartimæus betenkte seg ikke på å stanse Jesus på sin gang og bringe hopen i forvirring ved sitt rop: Jesus du Davids sønn, miskund deg over meg! Han erholdt ingen bebreidelse for sin dristighet. Hvor dristig, den uthungrede sjel trenger seg like inn i helligdommen og spiser av nådens brød som er forbeholdt barnene. De troendes far, Abraham, sa til Gud: Jeg har dristet meg

til å tale til Herren, skjønt jeg er støv og aske, men et utskudd, et vrak i samfundet, griper fatt i mesterens kledebon og roper: Herre frels meg, ellers forgår jeg. Seraferne skjuler med vingene sitt åsyn for Herren Sebaot, men en fattig synder, tilsølet fra issen til fotsålen går like inn gjennom det revnede forheng, like fram til nådens trone og sier: Herre! Om du vil kan du rense meg. Har du hørt på make? Det måtte vel fylle en med forferdelse å se en laset tigger, hvor den «ene fillen slo den annen i svime» spassere opp til slottet, trengte seg inn, titulere kongen med *du*, og uten videre plassere seg ved det kongelige bord, forsyne seg med de kongelige retter, og fine, utsøkte vine. Men hva skal vi si når en elendig synder går like inn til kongenes konge, og sier: Fader vår, du som er i himlene, osv. og uten videre forsyner seg ved alle de nådens retter som finnes på nådebordet? Og det verste er at kongen gir ham tilatelse dertil. Det var dødsstraff å komme inn i kong Ahasverus gård uten at kongen hadde sendt spesielt bud etter en eller han uttrakte gullspittet mot vedkommende. Men til vår konges hoff kan hvemsomhelst komme uten noensomhelst dikkedarier, alle er kallet og alle kan komme og nådens gullspir er utstrakt den ganske dag.

Intet kan avholde den nødlidende sjel. En tigger utsetter seg ofte for en sint hunds bit, eller en ladning skjeldsord, eller å få døren smekket i like for nesen på seg, men han fortsetter like uførtroddent å banke på de lukkede dører. Og vi kan være likeså frimodige til å banke på den nådens port hvorover disse ord funkler i gullglans: «Bed og I skal få».

II. Den hungrige, nødlidende sjel bryr seg intet om seremonier, han må ha brød.

Det hørte til gudstjenesten å ete av skuebrødene og det var kun forbeholdt prestene. David, som ikke tilhørte noen prestefamilie hadde ingen rett til å ete av dem, men han var sulten og det gir også en rett. Nødens rett. Uten noen seremonier tar han derfor de utstilte skuebrød av Abjatars hånd og fortærte dem med god appetitt. Og kunne noe være mere velbehagelig for Gud som å mette en lidende sjel? Den sjel som er i syn-

denød bryr seg ikke om den mest systematiske og mest utsøkte delikate måte å bli frelst på. Han spør ikke Hvilken er den letteste vei til himmelen? Han spør: Er det en vei til himmelen og hvordan skal jeg gå den? Han bryr seg lite om religion, men mye om Kristus, lite om flosker og læresetninger, dogmatikk og teologiske kunstgrep, han begjærer livsens brød. Seremonier kan ikke mette sjelen, men Kristus alene. Det var ingen lækedom i stangen som holdt kobberslangen, men i kobberslangen og synet på den. Det er ingen seremoni eller regel om hvordan en sjel skal omvendes, men et sikkert middel dertil, nemlig ordet om Kristus. Det blir ingen kunster når sjelen vansmekter, det blir slutt med menneskelig kluss og krimskrams, det blir skrik etter Gud, gråt, tårer, bønn fra hjertedjupet. Man bryr seg lite om salighetens orden med dens mange trappetrinn, anger, bot og bedring, ruelse osv. Han roper som i dødsangst: Gi meg Kristus, ellers dør jeg! Det er den rette omvendelse.

III. Den hungrige og nødlidende sjel spør heller ikke etter de mulige følger av sin handling.

For ham må det briste eller bære. Davids handling kunne hatt alvorlige følger for ham. Nadab og Abihu, Arons to sønner, ble slått ned fordi de brakte fremmed ild inn i helligdommen, Ussa ble slått ned fordi han rørte ved arken og Betsemes menn fordi de så på den. Kong Ussias ble slått med spedalskhet fordi han brakte røkelse inn i helligdommen. Slik kunne også David vente at en lynstråle kunne slått ham ned fordi han rørte ved de helliges brød og han og hans menn åt av den mat som kun var forbeholdt prestene. (3. Mosb. 24, 5—9). Men David tenkte på intet av dette, han var hungrig og åt, det var det hele han bekymret seg om. Er det ikke akkurat på samme vis med synderen? Den forlorne sønn visste intet om de følger det kunne ha å vende hjem og hvilken mottagelse han ville få i faderhuset, han visste bare: Hjemme hos min fader har leietjenerne nok av brød, mens han omkommer her av hunger. Han måtte forsøke. Å forbli hvor han var, var den visse død, å gå fram kunne også være risikabelt, men det var også muligheter for å bli frelst.

IV. Den hungrige, nødlidende sjel spør heller ikke så mye etter det passende eller det sømmelige.

Han spør etter brød. Det var en som sa: Gi meg kniv og gaffel og anledninger. Resten skulle han besørge selv. Det passet seg ikke for David, der til og med var på flukt fra sin herre å ete av skuebrødene, men hans hunger rettferdiggjorde hans handling. En sjel som er kommet i nød, spør ikke: Passer det seg for meg, en fattig synder å nærme meg den store, hellige Gud? Passer det seg for meg, med mine mange, blodrøde synder å nærme meg det hellige, ville det ikke være som å ta barnas brød og kaste for hundene? Nei, han spør ikke, han trenger seg inn med makt, gjør vold på Guds rike og river det til seg. Han sier: Er det frelse å få, skal jeg ha den? Det var en mann som undskyldte seg med at han var så dårlig kledd at det ikke passet for ham å bøye kne for Gud. Hadde han vært i større nød, hadde han ikke brydd seg om klærne, men kastet seg på kne og ropt etter frelse. Den selv-gode forsøker å pynte på seg for å se noenlunde anstendig ut for Gud, han lapper på den gamle drakt, men den synder der har gått fallitt på alt, han

kommer som han er, både utvortes og innvortes. Den hungrige hindres heller ikke av sin uverdighet til å ta det attraktive gode i besittelse. Han er den velkomne gjesten ved Guds bord. Han sier: Jeg fortjener nok ikke nåde, men når det nå er nåde, vil jeg ta imot alt det nåde kan. Tolderen så godt sin egen uverdighet, men just den drev ham hen til nådestolen. Likesom stormen driver sjøfuglen til å søke ly ombord på skipene. Skuebrødene var helligt brød og Davids ferd var langfra broene derav. Vi er helt uverdige til å ete av Kristi legeme og blod. Jøsef oss dertil. Ja vår elendighet er vår beste anbefaling, likesom gutten kom til Bernardos barnehjem og holdt fram sine filler. Det var anbefalingen.

V. Den nødlidende, hungrige sjel er heller ikke kresen når det gjelder kosten.

Vi leser at David fikk det gamle brød fra dagen i forveien, som ble tatt bort for å legge nye istedet. Men David var vel tilfreds. Den kresne må ha brødet ferskt, men den sultrtar tiltakke med det gamle. For den hungrige sjel smaker alt bittert søtt. Det er mange som kritiserer det gamle evangelium, men for de nåde-hungrige sjele smaker det søtere enn honning. Mange griner på nesene over mannaen, de vemmes, sier de, ved det usle mat, de enfoldige betraktninger om Kristus og hans død for syndere, de mange forgjettelser for syndere. Alt dette er intet for egenrettferdige fariséere. Blodteologien er for mange kun noe enfoldig nonsens, læren om en der bar deres synder på sitt legeme opp på korsets tre, har de ingen bruk for. De vil heller høre om moral, kultur, filantropi, vitenskap og kunst og filosofi. Men den søkende sjel drikker disse ting om Jesus og hans nåde som den tørstige hjort drikker kildens klare vann. For den klinger ordet nåde som den sotesmusikk og de synger: «Ak Lammets blod, det dyrebare blod, som gav meg fred, da jeg ved korset stod.»

Am  
Helt for  
«Hør en  
Rydd He  
stier jevn  
Det var det  
ærkenen. Han  
sus. Da Jesus  
sjopperen: Se d  
rer verdens syn  
desløse lam. H  
å frelse synder  
tapte. Ja, så h  
at han ga sin s  
at hver den s  
skal fortapes, n  
gjelder bare å  
så han kan få  
sitt bilde, og  
ere og ikke til  
Vi må være  
net lerkarret sl  
nom ild og var  
som vil leve g  
skal bli forfulg  
«Lær av meg; i  
ydmuk av hjert  
for deres sjele.  
å få Guds fulle  
etter å ha over  
Det er godt  
nær. Han ska  
som forventer  
Frimodig  
Et sted i de  
liten gutt som  
Jesus som sin  
noen andre gut  
ger og grener  
le be til Frels  
landsbyen fikk  
en hatefull me  
ble han sint p  
i et mørkt sk  
tørke gummi  
varmt og uhyg  
tene begynte  
fikk høre det  
Han bød sine  
ne. Det ble

# Ungdom og barnespalte.

## Helt for Jesus.

«Hør en røst av en som roper:  
Rydd Herrens vei og gjør hans  
stier jevne!»

Det var det som Johannes ropte i kirken. Han var forløperen for Jesus. Da Jesus kom til Johannes sa forløperen: Se det Guds lam som bærer verdens synd! Jesus var det lydesløse lam. Han kom til verden for å frelse syndere og de som var fortapte. Ja, så har Gud elsket verden at han ga sin sønn, den enborne; for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evigt liv. Det gjelder bare å overgi seg helt til Gud, så han kan få dannet oss helt etter sitt bilde, og vi kan være et kar til ære og ikke til vanære.

Vi må være villige så Gud får dannet lerkarret slik at det kan stå igjen i ild og vann. Jesus sier at den som vil leve gudlig i denne verden skal bli forfulgt. Derfor sier Jesus: «Lær av meg; for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet, så skal I finne hvile for deres sjele. Det gjelder å be om å få Guds fulle rustning på oss og stå etter å ha overvunnet alt.

Det er godt at Jesu gjenkomst er nær. Han skal komme og hente dem som forventer ham.

Samuel Nilsen.

## Frimodige gutter.

Et sted i det store Afrika lærte en liten gutt som hette Ilonda å kjenne Jesus som sin frelser. Sammen med noen andre gutter bygget han av stenger og grener et lite hus hvor de skulle be til Frelseren. Men høvdingen i landsbyen fikk se det, og da han var en hatefull motstander av Kristi sak, ble han sint på guttene og kastet dem i et mørkt skur hvor man pleide å tørke gummi. Det var skrekkelig varmt og uhyggelig derinne, men guttene begynte å synge. Høvdingen fikk høre det og ble enda mere sint. Han bød sine tjenere ta å piske guttene. Det ble gjort og igjen ble de

stengt inne. Noen av guttene gråt og var svært reddde. Men Ilonda fortalte de andre om det som hendte Paulus og Silas i Filippi, og de begynte igjen å be og synge. Om en stund kom høvdingen og jaget dem ut av skuret, og siden fikk de være ifred.

## Jesus hjelper.

Jeg er sikker på at flere av dem som leser dette har hatt tannverk. Jeg har også vært plaget av den.

Nå skal du høre hvorledes jeg ble kvitt den. Da jeg var mindre hadde jeg mye tannverk. Slik var det nå. Jeg lå i senga og storgråt, så leit var det. Jeg hadde også prøvd en «Globoid», som jeg tenkte skulle være bra. Men det hjalp ikke. Det måtte noe bedre til.

Min mor sa så til meg at vi skulle be Gud om at Han ville ta det onde vekk. Det står jo hos Matt. 7, 7: «Bed så skal eder gives.» Vi bad da til Gud om at Han ville gjøre meg frisk. Hos Es. 53, 4 står det så herlig «Sannelig våre sjukdommer har han tatt på seg og våre piner har Han båret!» Jesus har båret våre piner på korset.» Takk og lov! Etter, som før nevnt vi hadde bedt til Gud, gikk jeg og la meg. Jeg sovnet da omtrent med det samme, og da jeg våknet igjen var tannverken borte. Æren skal Jesus ha. Det som ikke «Globoid» kunne, det gjorde Jesus. Tannverken var nå borte for en lang tid. Du som leser dette, gå til Jesus med alle ting.

Josef Iversen.

## De frie misjonærer:

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er og det blir dog kun fattigdom. (Ordspr. 11, 24).

### AFRIKA

**Margit Haraldsen:**  
Lods Henrik Johansen, Løvenskjoldsvei 27, Jar, Oslo.

**Hansine Nesfossen:**  
Constanse Nøstdal, Løbergsvelen 28, Bergen.

### SWAZILAND

**Trygve Gjønsund og hustru.**

Kasserer:  
Karl Paus Jensen, Gulbergsvei 26, Heggeli, Oslo.

**Jenny Evenstad:**

Karl Paus Jensen, Gulbergsvei 26, Heggeli, Oslo.

### DEN NORSKE CONGOMISJON

**Alb. M. Christiansen:**

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

**Odvar Berg:**

Arne Wold, Solheimsgaten 2, Oslo.

### ARGENTINA

**Berger N. Johnsen:**

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

### CHINA

**Str. Dørum og Karlsten:**

Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo

**Alfhild Bjerva:**

Torolf Andersen, Sørlygt. 15, Oslo.

**Gunhild Gundersen:**

Leonore Johnsen, Bråvik pr. Staubø.

**Asta Thuen:**

Liv Skorge, Wergeland Minde pr. Bergen.

**Christofa Brundtland:**

L. Hvidsten, Nordre Skogvei 26, Bergen.

**Inger Frellumstad:**

Slipperimester Reiersen, Selvik, Sande i Vestfold.

### INDIA

**Dagmar Jacobsen:**

H. Hermansen, Åsveien 14, N. Danvik, Drammen

**Franck Desmond:**

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

**Hilda Wergedal:**

Jens Jarnes, Passebæk p. o., sandsvær.

### FOR TIDEN HJEMME:

#### AFRIKA

**Jens Glittenberg:**

Kasserer: R. Løklingholm, Mosterhamn.

#### CHINA

**Helga Lundeby:**

Jul. O. Lind, Moss.

**F. O. Schrøder:**

A. Toftner, Sofienberggaten 16 II, Oslo.

**Jens Fjeld:**

Byggmester K. Aarmo, Ski st.

#### INDIA

**Hans Svendberg:**

Hardy O. Mossberg, Kredittbanken, Halden.

**Anna Jensen:**

Amalie Carlsen, V. Porsgrunn.

## Misjonskvitteringer.

Til Berger N. Johnsen, Argentina  
er innkommet i 3. kvartal:

Nr. 22	kr. 100.00
» 24	» 10.00
» 26	» 20.00
» 27 De frie venner, Alvdal	» 60.00
» 28	» 10.00
» 30	» 10.00
» 31	» 5.00
» 32	» 20.00
» 33	» 25.00
» 34	» 50.00
» 35	» 10.00
» 36	» 100.00
» 37	» 5.00
» 38	» 25.00
» 39	» 50.00
» 40	» 100.00
» 41 Den frie evang. misjon på Sander	» 50.00
» 44	» 10.00
» 45	» 10.00
» 46	» 10.00
» 47	» 10.00
» 48	» 12.00
» 49	» 20.00

Tils. kr. 722.00

Hjertelig takk!

G. Iversen, Postboks 52, Sarpsborg.

Til Desmond, India:

Nr. 25	kr. 30.00
» 43	» 100.00
» 50 Frie forsaml., Sætre, Hurum	» 155.00

Tils. kr. 285.00

Til hjemreisen:

Nr. 23	kr. 0.50
» 25	» 30.00
» 31	» 5.00

Tils. kr. 35.50

Hvorfor kvitteres med takk.

G. Iversen, Postboks 52, Sarpsborg.

Til misjonen i Nord-Norge:

Nr. 42 Frie evangeliske misjon på Sander	kr. 100.00
---	------------

Hjertelig takk!

G. Iversen.

## Nu har De en sjelden anledning

til å skaffe Dem god og billig kristelig litteratur. Det kjente profesjonelle tidsskrift, i sin tid redigert av Albert Hiorth og Lyder Engh — Evangelisk tidsskrift, selges nå til sterkt reduserte priser.

Arg. 1934—35—36—37, innb. kr. 6.00 pr. årg., nedsatt til kr. 4.00 pr. årg. Hver årg. på 384 store sider. Portofritt når bet. medfølger betalt. Nedsettelsen gjelder for okt, mnd. Benytt postanvisning.

Adr.: Evangelisk bokforlag,  
Boks 132, Fredrikstad.

## „BETHEL“, SKI

### Dobbeltjubileum

BIBELUKE fra den 6. nov. til den 12. nov.

STEVNE i «Menighetshuset» søndag, den 12. nov. Møter kl. 11, 3 og 6.

BIBELLÆRER: D. O. Belfrage, Gøteborg. Musikkdeltagelse fra flere forsamlinger.

### Misjonskandidater:

AFRICA:

DEN NORSKE CONGOMISJON

Harriet Johansen,

Fru Anna Johansen, Ø. Smestad pr. Oslo

Erling Kristiansen, Ester Kristiansen,

Gunnar Aaby Holm, Oppegårdsvei 20,

Nordstrandshøgda pr. Oslo.

INDIA:

Aslaug Bratås:

Kasserer:

Ragna Winther, Kirkeveien 17 III,  
Trondheim.

### Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN  
(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet,  
Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

### Hvilehjemmet «Fredly»

Vestre Gran — Hadeland

— Like ved Randsfjorden —

Andakt. God mat. Gode senger.

Båt. Badestrand.

Ideelt feriested. Åpent hele året.

Rekreasjon. Hvile. Ferie.

Rimelige priser.

RUTH HANSEN.

Telefon Vestre Gran nr. 9.

### „Misjons-Røstens“ kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo.

Arendal: K. Iversen.

Bergen: Lydia Johannesen, Skostre  
det 9 B.

Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst.

Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Johs. Ihlebek.

Fredrikstad: Hagemann Kristiansen,  
Kapellveien 8.

Gøteborg: Sverige: J. O. Strøm.

Haugesund: Bolette Alfsen.

Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.

Holmestrand: Dagny Sjuve.

Jevnaker: Arne J. Brorson.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser:  
evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang.  
Hans Vennesland.

Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Karoline Christiansen, Sol  
heimsgt. 2, Charsten Blegeberg.

Konowsgt. 21 III, og Arnt Andersen,  
sen, Toftesgt. 41.

Rygge: Johan Gundersen.